

'M'n uitgever zei:

Waar wacht je nog op?'

OVER SUSAN SMIT

De spirituele Susan Smit (1974) groeide op in Noordwijk. Ze woont tegenwoordig in Amsterdam, is getrouwd met journalist Onno Aerden en heeft twee kinderen uit een eerdere relatie, Linde (10) en Goof (7). Aerden heeft twee oudere dochters. Ze wonen in twee aparte huizen. Smit publiceerde twaalf non-fictieboeken, zes romans, een verhalenbundel en een novelle. Voor diverse magazines schrijft ze columns. In 2001 schreef ze 'Heks'. Het non-fictie boek werd vijftien keer herdrukt. Haar laatste historische roman 'De heks van Limbricht' stond een halfjaar in de bestsellerlijst, is in het Frans en Chinees vertaald en wordt verfilmd. In mei verscheen haar non-fictie boek 'De wijsheid van de heks'. Smit werkte tien jaar als fotomodel in binnen- en buitenland. In 'Goedemorgen Nederland' en 'Vijf Uur Live' was ze wekelijks te zien als boekrecensent. Smit interviewde schrijvers voor de 'TV-show op reis' van Ivo Niehe. Ze is ambassadeur voor Leesbevordering.

Welk moment veranderde het leven van schrijfster en columniste Susan Smit? Voor haar was dat het schrijven van de historische roman 'Elena's Vlucht'. Eindelijk durfde ze zich te meten aan haar grote literaire helden.

Op mijn 29ste vond ik mezelf veel te jong om een roman te schrijven. Ik schreef non-fictie en columns. Voor mij was een roman schrijven heilig. Ik bewonderde Arthur Japin, Hella Haasse en Erwin Mortier, en achtte deze schrijvers zó hoog. In dat rijtje met grote namen hoorde ik nog lang niet thuis."

'IK MOEST EERST 40 WORDEN'

"Dat ik eens romanschrijver zou worden, wist ik wél. Als kind en tiener schreef ik al gedichtjes en korte verhalen. Ik fantaseerde in het wilde weg of schreef over de jongens op wie ik verliefd was. Spielerei. Mijn moeder heeft een dekenkast vol met mijn schriftjes. Als ik bij haar ben, blader ik er soms doorheen. Ben ik weer even dat meisje van toen. Mijn wens om romanschrijver te worden, was ook de reden dat ik Nederlandse taal- en letterkunde heb gestudeerd. Maar om fictie te schrijven, moest ik wel eerst veertig worden. Voldoende levenservaring hebben opgedaan. Ja, misschien zat die verafgoding mijn literaire talent wel in de weg."

'ZOU IK HET KUNNEN?'

"Spelen op papier vond ik fijn, maar het idee dat ik een roman kon uitbrengen was sciencefiction voor mij. Tot mijn uitgever zei: 'Jij moet fictie schrijven. Ik zie aan je essays dat je het kunt. Waar wacht je nog op?' Die opmerking bleef maar in mijn hoofd zitten. Mijn uitgever gaf mij de - financiële - vrijheid om het te proberen. Moest ik dan écht nog tien jaar wachten voor ik aan een historische roman zou beginnen? Mijn computer stond vol met korte verhalen. Als ik me nu eens zou inbeelden dat niemand mijn roman zou lezen. Zou ik het dan kunnen, vroeg ik me af. Bovendien wist ik al wie de hoofdpersoon zou worden, een Roma-zigeunermeisje."

SCHRIJVEN WERD DAGTAAK

"Een paar weken ervoor werd ik wakker uit een droom. Meestal herinner je dromen niet meer, maar deze wel. Ik kon het zigeunermeisje uit mijn droom

'De toezegging en steun van Arthur Japin voelden als een goedkeuring van mijn literaire werk'

niet meer loslaten, en voelde haar persoonlijkheid aan. Over háár moest ik een roman schrijven. Dat werd 'Elena's vlucht'. Ik ben niet direct achter mijn computer gaan zitten, en moest toch wel even moed verzamelen. Het idee laten rijpen, mijmeren en researchen. Schrijven werd een dagtaak. Na het hardlopen dook ik dagelijks achter mijn computer. Ineens bracht ik hele dagen door in verbeelding, waar ik eerder met mijn korte verhalen alleen af en toe een duik in nam. Het voelde als thuis-komen. Schrijven aan een roman is ook een manier om via personages het leven te begrijpen. Als ik na een dag schrijven boodschappen ging doen, moest ik weer aarden in de echte wereld. Wennen aan de hectiek van het leven."

'IK HOORDE ER OPEENS BIJ'

"Gaandeweg het schrijven kreeg ik steeds meer vertrouwen in mezelf, en voelde ik dat fictie schrijven weleens mijn beroep kon zijn. Anderhalf jaar heb ik aan 'Elena's vlucht' gewerkt en ervaren dat de beloning van het schrijven in het schrijven zelf ligt. In het proces van plezier en worsteling, de reis naar het uitgeven. Hét moment dat je denkt: nu is mijn boek klaar voor de wereld. Het mag verorberd worden. Gek genoeg was ik niet bloednervens over de ontvangst van 'Elena's vlucht'. Mijn eerste non-fictie boek 'Heks' had voor zoveel media-ophef gezorgd. Dan ben je niet meer angstig voor een oordeel. Ik bleef bij mezelf. Arthur Japin droeg een passage voor tijdens de boekpresentatie. Zijn toezegging en steun voelde als een goedkeuring van mijn literaire werk. Opeens hoorde ik bij het schrijversgilde." ■

• MAX-actie • MAX-actie • MAX-actie • MAX-actie •

WIN 'DE HEKS VAN LIMBRICHT'

Maak 10x kans op een exemplaar van Susan Smits historische roman 'De heks van Limbricht'. Mail uw naam en adres voor 30 augustus naar info@maxmagazine.nl of stuur een (brief)kaart naar MAX Magazine, Postbus 277, 1200 AG Hilversum o.v.v. 'Susan Smit'.

Do mee en WIN!